

Hoofdstuk 135

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het spreekwoord: 'De mens wikt, maar God beschikt?'

Wikken betekent nadenken en aarzelen en dan wel plannen maken voor de toekomst.

Dat kunnen mooie, goede plannen zijn, maar ook heel slechte!

*Als ik de krant lees, kijk en luister naar het Journaal op de televisie, dan word ik vaak bang voor de toekomst. Ja, vooral bang voor **jullie** toekomst!*

Ook mijn vader en moeder maakten zich vroeger zorgen over de toekomst. Mijn vader was op 10 mei 1940 soldaat op de Afsluitdijk. Hij moest daar vechten tegen de Duitsers.

Hoe zag zijn toekomst eruit? Zou hij de oorlog overleven? Hoe was de toekomst van zijn vrouw en hun kinderen? Heel angstig op dat moment.

Mijn geschiedenisleraar op de Kweekschool in Dokkum leerde ons dat menselijkerwijs gesproken Hitler met zijn goddeloze Naziëpartij, de Tweede Wereldoorlog had moeten winnen.

Maar....., de mens wikt, en God beslist.

De mens maakt plannen, goede of slechte, maar of het ook gebeurt?

Ik las op internet de volgende zin, waarin omie en ik geloven: Hoe groot en machtig is God en hoe wonderlijk zijn Zijn wegen!

Nee, wij begrijpen niets van Gods wegen. Helemaal niets van al die waarom-vragen in ons leven. Maar wij zijn ook maar mensen....!

**Hoofdstuk 135 - Voor Felix - Handelingen 23 : 34 - 35
Handelingen 24**

Proconsul Felix begreep het allemaal niet zo goed. Tachtig ruiters die de binnenplaats van zijn paleis opreden met de gevangene Paulus in hun midden. Lysias had de beveiliging van die ene gevangene wel heel goed geregeld: een hele afdeling ruiters voor slechts één gevangene en ook nog wel voor een Jood. Maar toen hij de brief van commandant Lysias uit Jeruzalem gelezen had, werd hem alles duidelijk. Deze oude Jood in zijn schurftige mantel was dus een Romeins burger. En het volk van Jeruzalem wilde hem ten koste van alles dood

hebben. Maar misschien had Lysias wel gelijk en was deze gevangene onschuldig.

Hij, Felix mocht wel oppassen.... Het was best mogelijk dat deze gevangene machtige vrienden in Rome had, die hem op afstand beschermden.

Daarom liep hij naar Paulus toe en vroeg: 'Uit welke provincie komt u?'

De apostel antwoordde: 'Uit Cilicië, heer.'

Felix knikte. Dus toch een man uit een afgelegen provincie die toevallig het Romeins burgerschap had!

'Goed,' zei hij uit de hoogte. 'Zodra de Joden die u beschuldigen hier zijn, zal ik u verhoren.'

Felix riep een centurio en liet Paulus wegbrengen.

Paulus hoefde niet lang te wachten. Reeds vijf dagen later waren ze er al. De hogepriester uit Jeruzalem in vol ornaat met een paar vrienden. Ze hadden ook een advocaat meegenomen. Zijn naam was Tertullus en hij had zich gespecialiseerd in het Romeins recht. Hij liet zich duur betalen. Maar als deze advocaat Felix zover kon krijgen dat hij Paulus veroordeelde, dan was dat een goede investering geweest.

Een dag later was het zo ver. Felix liet Paulus uit de gevangenis halen en gaf Tertullus in de rechtszaal

als eerste het woord. Deze maakte een diepe buiging en daarna klonk luid, bijna dwingend zijn stem door de grote zaal.

'Geachte heer Felix, dankzij u is er al lange tijd vrede in ons land. U neemt beslissingen die goed zijn voor ons volk. Dat weten wij en daar zijn wij u heel dankbaar voor. Wilt u vandaag zo vriendelijk zijn om een ogenblik naar ons te luisteren? Ik zal het kort houden.'

Advocaat Tertullus spreekt....

Felix keek met grote ogen naar deze geleerde spreker. Het was volgens de regels van de kunst dat een advocaat zijn toespraak begon met een compliment te maken aan het adres van de rechter, *maar dit klonk bijna al te mooi*. Wanneer had hij de Joden ooit een reden gegeven om hem dankbaar te zijn? Deze advocaat hield hem toch niet voor de gek?

Maar Tertullus, alsof hij niets bijzonders had gezegd, ging al weer rustig verder. ‘Geachte heer Felix, wij hebben gemerkt dat deze Paulus, uw gevangene, heel gevaarlijk is. Ja, zo gevaarlijk als een besmettelijke ziekte. Want hij zorgt ervoor dat Joden overal in de wereld in opstand komen. Hij is de leider van de Nazoreeërs. Hij heeft geprobeerd om de tempel in Jeruzalem onrein te maken. Maar toen hebben wij hem opgepakt. U moet hem nu zelf maar vragen stellen. Dan zult u merken dat onze beschuldigingen waar zijn.’

De hogepriester en zijn vrienden gingen staan en riepen naar Felix dat Tertullus de waarheid gesproken had.

Heftig riep de hogepriester: **‘Hij heeft de doodstraf verdiend!’**

Felix wenkte met zijn hand dat iedereen stil moest zijn. Hij was niet van plan om deze Joden zo maar hun zin te geven. Hij was toch al niet zo gediend van dat trotse Jodenvolk. En bovendien, *deze gevangene was een Romeins burger*. Felix had de aanklacht van Tertullus gehoord en hij was benieuwd naar de verdediging van Paulus.

‘U mag zich verdedigen,’ zei hij tegen Paulus.

Weer stond Paulus tegenover zijn felle vijanden. Eerst op het tempelplein en een dag later in de grote zaal van het Sanhedrin. Maar deze keer vergat Paulus niet dat het om zijn leven ging en dat hij voor zijn recht op moest komen. De beide vorige keren had hij alleen van Jezus verteld. Maar nu sprak hij kort en bondig als een rechtsgeleerde die de argumenten van zijn tegenpartij weerlegde.

Paulus zei: ‘Geachte heer Felix, ik ben blij dat ik mezelf bij u mag verdedigen. U spreekt al heel lang recht over mijn volk. Daarom vertrouw ik op uw oordeel. De dingen die Tertullus over mij zegt zijn niet waar! Ik ben pas twaalf dagen geleden naar Jeruzalem gekomen om God in de tempel te eren. Dat kunt u gemakkelijk controleren. Ik heb in Jeruzalem met niemand een discussie over het geloof gehad. Ik heb ook geen opstand veroorzaakt in de tempel en ook niet in de synagoge of ergens anders in de stad. Tertullus en de Joodse leiders hebben dus **geen bewijs** voor hun beschuldigingen!

Tertullus noemde mij een Nazoreeër, maar ik noem mijzelf een christen. En als christen vereer ik de God van onze voorouders. Ik geloof in alles wat er in de wet van Mozes en in de boeken van de profeten staat. Net zoals de andere mensen hier verwacht ik dat de doden weer zullen leven. God zal de goede en de slechte mensen laten opstaan uit de dood. Daarom probeer ik altijd goed te leven en te doen wat God wil.

Ik ben lang uit Jeruzalem weggeweest. En ik kwam terug om geld te brengen aan de arme mensen van mijn volk. Ook wilde ik offers brengen in de tempel. Daar was ik mee bezig toen een paar Joden uit Asia mij zagen. Zij zouden eigenlijk hier moeten zijn om mij te beschuldigen. *Maar dat kunnen ze niet, want ik heb niets verkeerd gedaan!* Ik had mij bij de ingang van de tempel gewassen en er was absoluut geen ruzie of onrust. Toen moest ik bij de Joodse leiders komen. Ook zij konden mij nergens van beschuldigen.

Ik heb wel gezegd dat ik geloof dat overleden mensen uit de dood zullen opstaan. Dat is de enige reden waarvoor ik me moet verdedigen. Misschien zijn ze daar boos om. Deze leiders waren erbij. Laten zij maar zeggen wat ik verkeerd heb gedaan.'

Toen Paulus weer was gaan zitten durfde niemand meer het woord te nemen, ook advocaat Tertullus niet. Proconsul Felix ging staan. Hij wist genoeg. De commandant Lysias in Jeruzalem had gelijk. Deze gevangene was onschuldig. Paulus zou nu vrijgelaten moeten worden. Maar wanneer Felix dat deed, dan kreeg hij erg veel vijanden in Jeruzalem en dat moest maar niet. Er waren nu al genoeg klachten over hem bij de keizer in Rome binnengekomen. Daar moesten maar geen beschuldigingen meer bij....

En bovendien, hoorde hij niet zoiets als over een collecte voor arme mensen? Zouden die Nazoreeërs weer een collecte houden om hun grote leider vrij te kopen? *Zo 'n mooie kans kon hij niet laten liggen....*

'Ik zie,' zei Felix koel, 'na alles wat ik gehoord heb geen reden om nu een vonnis uit te spreken. Ik wil eerst meer informatie van de commandant Lysias in Jeruzalem. De zaak wordt aangehouden tot hij hier op bezoek komt.'

En met deze uitspraak kon de delegatie uit Jeruzalem heengaan, terug naar huis. Hun plan was weer mislukt. Er was één troost: Paulus was nog niet vrijgelaten, en het kon heel lang duren voordat de commandant Lysias naar Caesaréa zou gaan. Misschien zou Felix hem wel vergeten en kwam Paulus nooit weer vrij.... Maar ook dat ging anders dan de vrome Joden hadden gedacht.

De proconsul gaf opdracht dat Paulus het in de gevangenis zo goed mogelijk moest hebben: geen boeien en geen cel. Nee, Paulus kreeg zelfs een eigen kamer waar hij alle dagen zijn vrienden mocht ontvangen. En ze mochten hem alles brengen wat ze maar wilden: eten, drinken, kleding en boeken.

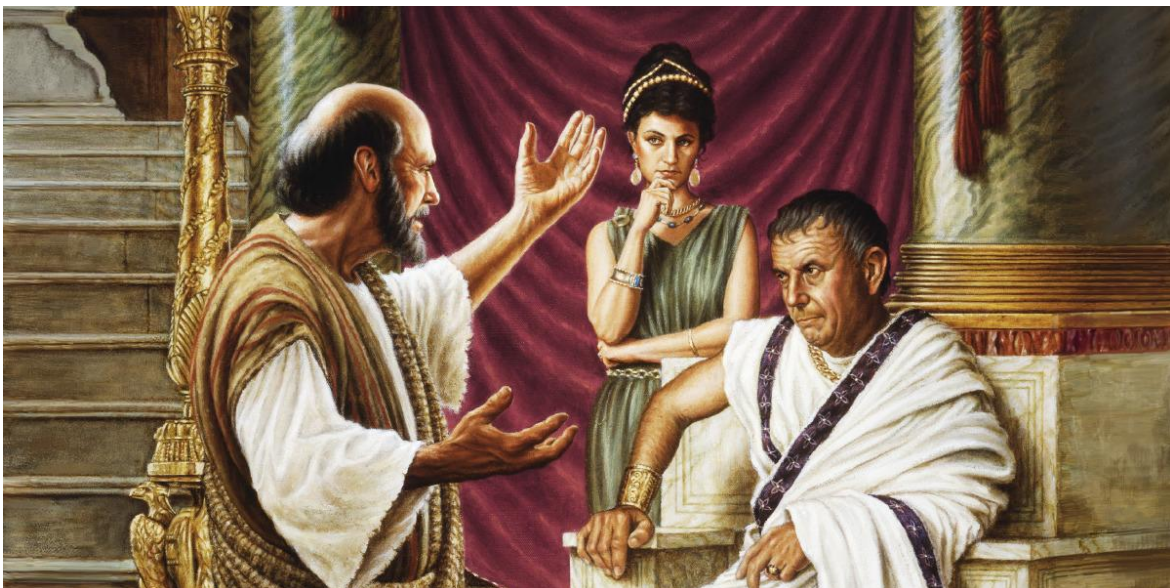
Een paar dagen later moest Paulus weer voor Felix verschijnen. Felix was met zijn jonge vrouw Drusilla naar de gevangenis gegaan, omdat vooral Drusilla Paulus graag wilde zien. Zij had al zoveel over hem gehoord. Nu wilde ze wel eens met hem kennismaken. Deze Paulus was een Jood, die tegelijk ook burger-van-Rome was. Hij was een geleerde die het met de Nazoreeërs hield. Nu dan moest deze gevangene Paulus wel een heel bijzonder iemand zijn. En Paulus zou

wel blij zijn dat zij, de man van Felix, met hem wilde praten. Zij zou voor Paulus bij haar man een goed woordje kunnen doen....

Deze Drusilla, dochter van koning Herodes Agrippa en nog maar zestien jaar oud, had al veel in haar jonge leven meegemaakt. Eerst zou ze trouwen met een heidense prins. Maar omdat die zich niet wilde laten besnijden was dat huwelijk overgegaan. Later was ze getrouwd met een koning die trouwens ook niet besneden was. Bij hem was ze weggelopen en nu leefde ze als de vrouw van Felix.

Felix en Drusilla luisterden nieuwsgierig naar het ‘wonderverhaal’ van Jezus van Nazareth. Jezus, de Messias die aan het kruis gestorven is en na drie dagen weer is opgestaan uit de dood.

En op de laatste dag van deze wereld zal Hij terugkomen op deze aarde en rechtspreken over alle mensen. *Ja, over de levenden en over de doden.*

Felix en Drusilla luisterden nieuwsgierig naar Paulus.

Maar Felix werd bang en daarom hij zei hij tegen Paulus: ‘Ga nu maar weer terug naar jouw kamer. Als ik nog eens tijd heb zal ik je weer laten roepen.’ Ook Drusilla keek Paulus na. Wat een bijzondere man was deze Paulus. Ze geloofde wel geen woord van wat hij over Jezus vertelde, maar toch.... Ja, ze wist dat deze man in de gevangenis gelukkiger was dan zij met haar man Felix in hun mooi paleis.

En Felix? Was het van hem wel verstandig geweest dat hij hier samen met Drusilla was geweest? Bij die Paulus die tegen hen gezegd had dat hij goed en eerlijk moesten leven. Stel je voor dat Drusilla naar hem luisterde en terug zou gaan naar haar wettige man. Daar moest hij niet aan denken....

Vreemd, toch luisterde hij liever naar deze gevangene die hem de waarheid zei, dan dat hij naar die advocaat Tertullus. Die advocaat met zijn overdreven vriendelijke praatjes. Alleen Drusilla. Zij moest maar niet weer met die Paulus gaan praten....

Geregeld liet Felix Paulus bij zich komen. Ze spraken lang en ernstig met elkaar. Steeds werd het Felix duidelijker dat deze eenvoudige Jood met zijn wrede werkmanshanden een groot man was.

Paulus vertelde hem van Jezus. Maar Felix wilde zijn leven vol met corruptie en andere verkeerde praktijken niet veranderen. Hij kon geen afstand doen van zijn ambt en zijn eer, van zijn geld en helemaal niet van zijn Drusilla.

Felix wist al lang dat Paulus onschuldig was. Maar toch liet hij hem niet vrij. Steeds had hij nog hoop dat de vrienden van Paulus met veel geld bij hem zouden komen om Paulus vrij te kopen.

Voor een zak met geld zou Felix zijn gevangene Paulus vrijlaten.

Zo gingen de weken en maanden voorbij. Twee lange jaren al verbleef Paulus in het paleis van Felix. Zou hij ooit nog in Rome van Jezus mogen vertellen? Als Jezus het niet zelf tegen hem gezegd had dan had Paulus het niet meer kunnen geloven.

En toen kwam er ineens een nieuwe kans. Felix werd teruggeroepen naar Rome en moest zich verantwoorden voor de keizer. Paulus hoopte dat hij nu vrijgelaten zou worden, maar dat gebeurde niet. Nee, vooral van de Joden in Jeruzalem waren er bij de keizer zoveel klachten over Felix binnengekomen dat hij het niet aandurfde om Paulus vrij te laten. Wat zouden de Joden in dat geval wel niet tegen de keizer zeggen? Felix ging en werd opgevolgd door Porcius Festus.

Alleen om de Joden in Jeruzalem een plezier te doen, liet Felix Paulus achter, in de gevangenis.

Dit was een bittere teleurstelling voor Paulus. Maar hij wist dat God het goed met hem zou maken, op Zijn tijd.
Zou hij als een gevangen man zijn reis naar Rome moeten maken?

Paulus in de gevangenis